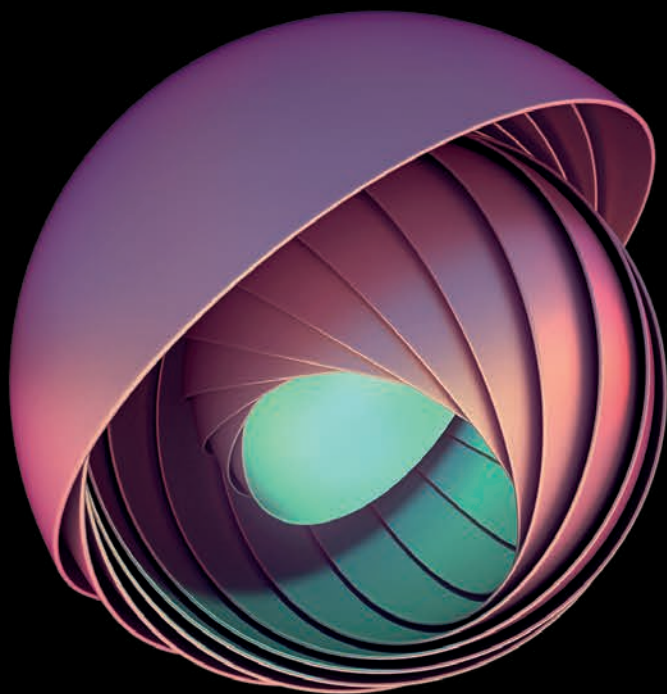

L'ESFERA I

Un món perfecte entre barrots invisibles.
Una jove única destinada a trencar-los.

SENSE ALES

MURIEL ROGERS

Columna

MURIEL ROGERS
SENSE ALES

L'ESFERA I

TRADUCCIÓ DE NÚRIA PARÉS SELLARÈS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2016
© MURIEL VILLANUEVA I ROGER COCH, 2016
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2043-3
DIPÒSIT LEGAL: B. I.984-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Taula

I. És que no sé on és en Beo	9
II. Tothom és allà la major part del temps	26
III. Confia en mi	44
IV. Sí, sóc nova en això	64
V. El nom del Capità Reeb et sona d'alguna cosa?	80
VI. Què has vingut a fer?	100
VII. A veure si aconseguixo que el meu gat deixi de seguir-te	116
VIII. I continues pensant massa en en Beo	136
IX. Jo no sóc pirata	145
X. Així és com acaben els Pirates	165
XI. Em veneraràs la resta de la teva vida	182
XII. Només podia ser així	194
XIII. I malgrat tot em quedo	212
XIV. Creuen que és la seva mare qui els canta	227
XV. Ara sí que m'ho sembla	242
XVI. No pensis més, Kala	256
XVII. Destruir, construir!	271
XVIII. Travessaré la foscor	288

XIX. Sóc jo	315
XX. Que hi ha algú a casa?	325
<i>Agraïments</i>	331

I

És que no sé on és en Beo

Però on es deu haver ficat?

Per primera vegada des que es van conèixer quan van començar a l'Escola als cinc anys —i d'això ja en fa deu— la Kala no sap on és en Beo. Cada tarda, quan surt de classe, s'escapa fins al terrat de qualsevol casa, s'asseu al terra corbat i es veu reflectida en les rajoles blanques i brillants. Però avui està sola.

Vestida d'un blanc immaculat i elàstic adherit a la pell, com tots els habitants del Niu, corre entre les cases en forma d'ou cap als barris més alts. Li encanta escollir un dels habitatges més elevats —sobretot avui, que no té l'entrebanc del vertigen d'en Beo— i seure al teulat per veure com cau la tarda. A vegades, com avui, es treu les sabatilles, les pinça entre les dents i s'enfila descalça pels esglaons, aquelles petites plataformes blanques que emergeixen de la façana, i després, un cop ha passat, s'amaguen de nou a la paret bombada. La Kala és tota una experta a passar desapercibuda mentre ascendeix sense fer soroll. Un cop al terrat, s'acosta a la fina barana circular i hi repenja les mans. Des d'aquest punt,

gaudeix endinsant la mirada a l'Abisme, que separa la seva ciutat del sòl terrestre, aquell gran desconegut des de fa generacions, milers de metres més avall; un abisme travessat per núvols, subjectat per imponents columnes blanques.

Avui que en Beo no és amb ella i que no poden xerrar de les tonteries habituals —sincerament, a vegades és un plom—, la Kala tanca els ulls grisos i obre les orelles. Un vent fresc li acaricia les parpelles blanquinoses i les galtes a penes rosades. La cabellera, d'un to vermell fosc, li voleia just per sobre les espatlles. Les seves orelles endevinen, a la llunyania, el suau lliscar dels automòbils blancs a un pam de terra, però l'aire li arriba carregat de records, de frases d'en Beo, de les seves ximpls anècdotes a l'Altra Banda: que si vam fer això, que si vam fer allò, que si ens connectem avui, que si travessem de nou, que si el meu nou doble és genial, que si quan quedarem a l'Illa Tropical... Tot aquell rotillo de l'entorn virtual, aquella fastigosa vida paral·lela on tothom passa els dies, l'avorreix profundament. No comprèn la dedicació dels companys, veïns, grans i petits, a aquesta mena de joc tan estúpid, gairebé infantil, en el qual se senten com a casa. Que no se n'adonen que no és real? Fins i tot el seu pare, un científic intel·ligent, un home que dedica la seva vida a portar nens al món —al món *real!*—, es passa els caps de setmana connectat. Per què a ella no li agrada l'Altra Banda? Les poques vegades que hi ha entrat, una força provinent del ventre, com una sensació d'haver menjat alguna cosa en mal estat, l'ha escopit a fora. Perquè no és cap *banda*, no és l'altra banda de cap lloc, no existeix, és deixalla virtual, i només pren forma dins dels seus caps, com un núvol. *L'Altra Banda* de què? Sembla que tothom s'hagi tornat boig.

En fi. A ella l'únic que li faria gràcia seria tenir un parell d'ales i volar pel cel sempre assolellat del Niu. Li agradaria escapar-se una estona, sobrevolar la ciutat, i després baixar en picat per volar arran dels barris plens de cases en forma d'ou, sota les plataformes rodones que les agrupen, i planejar a gran velocitat esquivant les columnes forçudes que sostenen el Niu en l'aire, tan lluny de la superfície de la Terra, sempre tapada per aquella densa massa de núvols. Llavors, amb un gir magistral, tornaria a ascendir entretancant els ulls i arribaria fins a l'Esfera, fins a aquella esfera immensa, de diàmetre impressionant, més gran que el Niu, aquella esfera suspesa eternament sobre els seus caps com una enorme bola translúcida, gairebé invisible, que deixa entreveure el color blau del cel. Després volaria lluny, molt lluny. Sí. Si tingués ales desapareixeria i no hauria d'aguantar en Ter 14 i la seva actitud d'enginyer saberut ni les seves horribles ulleres de mecànic.

Quan pensa en en Ter, la Kala recorda per què cada tarda allarga més l'estada dalt dels terrats. No ha tingut cap més remei que fer-ho durant aquestes últimes setmanes, és a dir, des que aquell paràsit se'ls va colar al seu ou i s'hi va instal·lar, convidat pel seu *enamorat*, que per desgràcia no és altre que el pare de la Kala. Fa anys que en Ter i en Jon són parella i, tanmateix, ella no s'ho esperava. La veritat és que no estava preparada. S'ho hauria d'haver imaginat fa temps, fins i tot anys, però algun racó obstinat del seu cap s'ha entestat sempre a negar que aquests dos es poguessin estimar. Ara s'adona que mai no n'han tingut prou veient-se alguna nit per setmana. Fins i tot és probable que hagin estat esperant per ella, que es fes una mica més gran entre els braços del pare abans d'haver-lo de compartir.

No. Què va. No és això. Si més no, aquesta no és l'excusa que li han explicat per obligar-la a conviure amb ell. Se suposa que aquest gandul s'ha quedat sense ingressos i sense casa. Però quina culpa hi té, ella, que l'inútil d'en Ter s'hagi quedat sense feina? Sincerament, hauria preferit una explicació més romàntica. A ella què li importa si al Poder ja no li serveixen per a res els serveis d'en Ter, si per fi s'han adonat que no és un enginyer tan espavilat com sembla? La qüestió és que ara la Kala només té ganes d'estar al carrer, d'arribar tard a casa, o de no arribar-hi, o de sortir volant i no mirar enrere.

Però vaja, de totes maneres, qui es pot permetre unes ales? Les ales només són per als Mussols, sí, ja ho sap. I les que hi ha, estan comptades i guardades sota una estricta vigilància. Les ales no són en cap cas per a algú com ella, per a una jove avorrida.

La Kala arruga el front, camina arrossegant els peus cap al centre del terrat i s'hi estira repençant l'esquena sobre la superfície brillant. La curvatura del capdamunt de l'ou sota els seus omòplats l'obliga a obrir les espatlles i el pit i l'ajuda a respirar amb més profunditat. Però on és en Beo?, es torna a preguntar. Després, descansa les mans sobre el melic i amb les puntes dels dits acaricia l'anell, per notar el tacte reconfortant de la pedra verda.

Al cap de poc s'incorpora sobtadament fent un salt, estira els braços i les cames, primes però no gaire llargues, i torna a gambades cap a l'extrem de la terrassa. Comença a ser hora de tornar, però la veritat és que ella preferiria estavellar-se contra el terra, saltant des d'aquí, que no pas anar a la seva *llar, dolça llar*.

A vegades pensa que el Niu sembla construït sobre la marxa —ara un ou petit, ara un altre una mica més gran...—, sense intentar respectar una harmonia natural.

Les columnes blanques s'elevan des de la superfície de la Terra, que és a... quants metres o quilòmetres per sota? Ningú no ho sap. El Poder fa veure que se n'ha oblidat i fa generacions que això ja no s'ensenya a l'Escola. La fascina que cap columna sigui igual a cap altra; cadascuna té una altura i un gruix diferents. Cada tres columnes sostenen una plataforma circular, un mininiu amb un determinat nombre d'edificis ovoïdals. Mai no ha intentat comptar quantes n'hi ha, però calcula que més de quinze. Vist des del cel, i segurament també des de l'Esfera, el Niu deu semblar un terreny irregular sembrat d'ous amb camins curvilinis i circulars sense ordre ni concert.

Fa un passet més fins al límit, cap a la barana cilíndrica i baixa, i treu una mica el cos cap a l'Abisme. Força la vista aprimant els ulls per veure-hi una mica més avall, però llavors un peu li rellisca pel pendent arrodonit i gairebé perd l'equilibri. Ai, si l'arriba a veure l'exagerat del seu pare. Sembla que el senti, amb aquella veu profunda i els llavis carnosos més oberts del compte: «Però Kala, què et penses?, que tens ales? Mira que si caus...! Per què no t'entretens a l'Altra Banda, com la gent normal? Vols que t'ajudi a dissenyar-te una doble?». Quin avorriment d'home. Encara la tracta com si fos una nena.

Dirigeix la mirada cap a les columnes, deixant penjar el cos més enllà de la barana. No hi ha cap mena de dubte, pensa: l'únic que li falta a l'ésser humà per ser perfecte són unes ales. De què els serveix l'Altra Banda? Si es volen escapar del Niu, que volin. Per què necessiten seure en una butaca i connectar-se a un món irreal? Ales per a tothom, es diu a si mateixa en un xiuxiueig mentre es grata la barbata.

«Bip-bip». Una franja de la màniga dreta, fins ara tapada per unes minúscules escates blanques, es torna d'un

verd elèctric. Estranyada per l'hora, la Kala alça l'avantbraç fins a l'altura dels ulls; sobre el teixit, en una pantalla tova, emergeix la cara prima i de pell fosca del seu pare, travessada per aquell bigoti massa ample que s'entesta a lluir. Al peu de la imatge, un subtítol diu: «Jon 35».

—Kala, filla, a quina hora vindràs a casa? —li pregunta, mentre es col·loca bé les ulleres i es pentina enrere els rínxols negres i minúsculs. Encara porta posada la bata blava que distingeix els científics, de manera que suposa que acaba de tornar del Viver.

En Jon és metge i treballa per al Poder, a l'Àrea Reproductiva. Fa un parell de setmanes que el nombre d'habitants del Niu va tornar a descendir fins a quaranta-nou mil —tard o d'hora tothom arriba als cent anys de vida i plof!—, de manera que estan preparant una nova remesa de mil nadons. Per aquest motiu, últimament el pare de la Kala passa més hores fora de casa. Ja només li faltava això, a ella, ara que en Ter sempre és per allà sermonejant, fent de pare, o d'amic, o del que sigui que estigui intentant aparentar.

—Ja vinc, ja vinc.

A què ve, ara, això?, es pregunta la Kala mentre recull de terra les lleugeres sabatilles blanques. Deu ser cosa d'en Ter, que li està fent canviar el pare, el molt... Fa un mes, aquesta maleïda pregunteta controladora no hauria existit. En canvi ara, a cada àpat, tots tres fan el numeret de la *família feliç* que comparteix el seu «Com ha anat el dia?» al voltant de la taula. De debò es pensen que a ella li interessa gaire el que pugui passar en aquell laboratori on fabriquen nadons ploraners? Pensen que li importa gaire en què malgasta les seves hores el Màscara-absurda? Au va! Però si es passa el dia ficat al soterrani, i a sobre es creu amb el dret de tancar-lo amb clau, tot i que ni tan

sols és casa seva! Ja se'ls imagina, esperant-la al sofà, ben enganxadets, amb ganes de parlar. L'hi notaran. Veuran que li passa alguna cosa i al final li tocarà dir: «És que no sé on és en Beo».

No! En Beo és cosa seva. És el seu amic. I no necessita cap setciències ni cap *papa* que l'ajudi. En Beo... El troba tant a faltar... Ja fa massa hores que no sap on és. La veritat, hauria sigut tot un detall per part seva haver-la avisat, si pensava perdre's uns dies. Entén que estigui enfadat amb ella després del que va passar ahir, però tampoc és motiu per faltar a classe, no? A més, com es pot perdre, algú, al Niu? És una ciutat amb límits que ningú no pot travessar si no vol caure a terra a tot drap o morir fet mistos allà baix, en terra de ningú. I menys amb el vertigen que té ell. Si demà es torna a saltar les classes, a mig matí els Mussols aniran a la porta de casa seva i interrogaran els seus pares.

Amb les celles enfonsades en el rostre niví i amb els llavis plans, la Kala s'incorpora i, avançant a pas de gata amb plomes, baixa un esglaó rere un altre fins al carrer immaculat i s'encamina cap a casa.

Al cap d'un quart d'hora, el sol ja està baix i la Kala es col·loca davant la porta de casa, blanquíssima i amb aquella forma d'ou abandonat. L'escàner li repassa la retina i les portes de vidre opac s'obren silencioses, mentre la veu metàl·lica de la Domòtica, d'una feminitat enllaunada, recita:

—Benvinguda a casa, Kala 76 90.

Puja els quatre esglaons amb dos salts i entra. Després, es posa la punta del dit índex al centre del coll i el fa baixar pel tors, per obrir per la meitat el vestit ajustat i que li

toqui una mica l'aire. El pare l'espera al menjador amb en Ter, que com sempre porta les horribles ulleres que li tapen mitja cara, la barba fins al pit i la roba ampla i negra. Fan veure que parlen animadament, asseguts cadascun en un dels dos sofàs grocs, separats per un buit de quatre metres. Sap que fingeixen perquè han callat de cop, com si se'ls hagués acabat la bateria, sense ni tan sols tenir la decència d'acabar l'última frase. Són allà *només* esperant-la.

—On eres?

—No n'has de fer res, pare. —La Kala s'atura a una distància prudencial.

—Deixa-la, home, que faci el que vulgui —intervé en Ter, agitant una mà—, que ja és tota una dona!

—Em sé defensar sola. I tinc quinze anys. Quinze. Només sóc una noia jove. —Ho ha vomitat sense voler, amb els peus enganxats a terra, com si la veu d'en Ter li hagués estirat la llengua.

El seu pare deixa caure la mirada i en Ter s'aguanta aquell cap blanquinós fent un somriure que apunta cap al sostre. Un silenci espès els embolcalla. Ningú no té ganes de discutir, i ella encara menys.

—Ho sento. Com ha anat la feina?

—Bé, gràcies, bonica, com sempre. Estem sembrant, ja saps. —El pare s'aixeca i s'acosta a la planxa metàl·lica enganxada a la paret—. El menjar, sisplau. Hora de sopar.

—De seguida —respon la veu freda de la Domòtica.

La planxa es desprèn lentament fins que queda en posició horitzontal, suspesa en l'aire, preparada per fer de taula i deixant un forat a la paret. Uns lleugers bronzits metàl·lics anuncien que els robots de la cuina ja preparen el menjar darrere la paret. Després, tres plats llisquen sobre la planxa metàl·lica i tres tamborets rodons emergeixen del terra.

Compartir el moment amb la seva nova família li ve tant de gust com menjar-se aquella porqueria blanca i pastosa, que vés a saber quin gust té avui. A més, en Ter passa del pare i es dedica a mirar-la a ella, a clavar-li els ulls a través d'aquelles ulleres de boig, mentre continua somrient i ensenyant-li la dentadura insolent de remesa sense defectes. I no la deixa en pau, com si ho sabés tot sobre tot i esperés una confessió. Però ella no pensa explicar-los res i no pensa compartir la preocupació pel seu amic. La cosrien a preguntes i li acabarien donant la culpa a ella, quan s'assabentessin de la discussió d'ahir. Decideix pujar a l'habitació per treure-se'ls de sobre i intentar trucar a en Beo.

—Si em perdoneu, me'n vaig al llit. Estic feta pols.

La porta de vidre blanc es tanca rere seu i l'olor de vaini-lla li fa massatge al nas. Es deixa caure sobre el matalàs d'aigua, que flota a mig metre d'altura. Demana en veu alta que el llit descendeixi fins al nivell del terra i la Dòmòtica li concedeix el desig mentre el seu cos es bressola enganxat al matalàs. Pica un cop de mans i la música reconfortant dels Prama inunda l'habitació com un fum invisible. Observa les estrelles fosforescents del sostre, eclipsades per l'últim raig de sol que encara entra per la finestra. Clica la màniga del vestit i, amb un cop de canell, arrossega la pantalla cap a la paret blanca del seu davant. «Error de connexió». Però on és aquell Beo que sempre ho abandona tot per parlar un minut amb ella? Tan dura va ser ahir amb ell?

Allà, al seu costat, just a tocar, encara hi ha la butaca de connexió a l'Altra Banda, blanca i llisa, gairebé sense estrenar. Se li acut que potser... En Beo no deu pas ser...

I si ella... Però no, ni pensar-hi, ni pensar-hi! De cap manera. Per molt sola, avorrida i fastiguejada que estigui, no es pensa ficar en aquell lloc patètic. Ni per en Beo ni per ningú.

L'endemà, a classe, la cadira del seu costat continua buida. N'hi ha que pregunten per en Beo, però la majoria sap que ella no parla gaire i que sol ser ell el qui parla per tots dos, de manera que passen d'intentar iniciar una conversa.

Al final de la jornada, a mitja tarda, la Kala es planta davant la porta de casa del seu amic. Sap que no té gaire temps abans que li truqui el seu pare, reclamant-la perquè vagi a casa a fer de filleta modèlica davant del seu *estimat nòvio*. L'escàner li repassa la retina amb el feix de llum invisible, emetent un xiulet una mica més agut que el de casa seva.

—Quin és el motiu de la teva visita, Kala 76 90? —pregunta la mateixa veu metàl·lica de cada racó del Niu.

—Beo 92 03.

La porta de vidre s'obre sense fregar el terra i els llums s'encenen a mesura que la Kala salta els quatre esglaons. Entra a l'habitatge ovoide, idèntic al seu, idèntic a tots els de la zona. A diferència de casa seva, sempre inundada per la il·luminació de balneari —fins que el cursi d'en Teres va entestar a imposar aquella incòmoda llum de cova marina—, la mare d'en Beo ha demanat claror diürna. La Kala pronuncia diverses vegades el nom del seu amic. Res. Saluda en veu alta cap al buit flanquejat pels dos sofàs de color groc càlid. No hi ha ningú. Però així, perquè li han permès entrar? Puja les escales i es dirigeix cap a l'habitació d'en Beo. Obre la porta sense trucar.

—No em diguis que encara estàs...

Però ningú no sent les seves paraules en aquella habitació buida. La Kala s'acosta a la butaca de connexió d'en Beo, molt més desgastada i deformada que la seva; l'acaricia lleument i dirigeix la mirada cap a la taula blanca del racó, buscant una nota, una pista, el que sigui que la pugui portar fins a ell. Però com pot ser tan desordenat? Es tornarà boja. Donaria el que fos per saber alguna cosa, qualsevol!, sobre on és en Beo. El no-res, el buit, l'absència, ni una pista, ni mitja pista, ni l'ombra de mitja pista, res! Li sembla tan estrany... Això no és propi d'ell.

Obre i furga per dins dels calaixos, inspecciona entre els objectes que hi ha a sobre la taula, fa una repassada pel terra i s'ajup per mirar a sota del llit flotant. Res. La normalitat es burla d'ella a la seva cara mentre un bri de culpabilitat se li cola per sota les minúscules escates del vestit blanc. Que potser l'hauria hagut de deixar parlar?

—Ei! —No se li acut cap manera més formal de cridar la Domòtica, que li respon amb aquella veu gèlida que els dirigeix mitja vida.

—Sí, Kala 76 90?

—On és? —La Kala s'estira tota agitada i creua les cames sobre aquell llit que ha sentit tants secrets. Intenta relaxar-se.

—Què busques, Kala 76 90?

—Au, vinga. —Es pensava que era més llesta—. En Beo. On és?

—En Beo 92 03 és a la seva habitació.

La Kala obre els braços en creu.

—Això és el que creus, màquina saberuda? Que no tens ulls a la cara? —pregunta a l'aire entre riallades entretallades—. Qui us programa?

—En Beo 92 03 va entrar i no va sortir per la porta. En Beo 92 03 és a la seva habitació —insisteix la Domòtica. Tot i que sap que això és impossible venint d'una personalitat programada, la Kala hi percep un cert to d'indignació.

Fa una última ullada a tota l'habitació, plena d'estris amuntegats entre vestits blancs bruts i sabatilles velles. Es mossega suaument el llavi inferior i arrufa les celles. Quina probabilitat hi ha que una màquina com la Domòtica, per estúpida que sigui, s'equivoqui? En Ter ho sabia, amb aquelles seves ulleres de monstre ridícul. Gairebé segur que aquesta veu rígida la va programar ell en els seus bons temps.

La Kala deixa caure la vista de nou a la butaca, aquell vuit inflat que no toca a terra. El que no pensa fer ni de broma és connectar-se i travessar a l'Altra Banda per buscar-lo entre tots aquells... bah! Si ni tan sols sap quina pinta fa el seu nou doble. Li va jurar a en Beo que no la tornaria a convèncer per perdre el temps d'aquesta manera. Encara recorda aquella vegada, fa un parell d'anys, quan es va pensar que es *moriria* ofegada al Buit. Encara s'esgarrifa quan pensa en aquell infern virtual negre i fred, sense aire, aquell espai buit on ningú no és humà, ni doble, ni... Era tan realista! Li va semblar que estava a punt de morir! S'incorpora i es queda asseguda al llit d'aigua. No entén quina gràcia hi troba en Beo. Que és boig? Sí. Ell, i el seu pare, i tots els altres.

La Kala seu a la punta arrodonida del llit del seu amic i recorda com si fos ara el moment exacte que va veure en Beo per primera vegada.

Va ser el primer dia d'escola. Ella tenia cinc anys i el pare la va acompanyar fins a l'altíssima porta de l'edifici blanc i cúbic. Mai no havia vist el centre escolar de tan a

prop, una de les construccions més imponents del Niu, situada en una de les plataformes més baixes. La petita Kala inclinava el coll cap enrere i intentava mirar el sostre, però un raig de llum blanca li va fer abaixar la mirada a terra, on va veure reflectit el seu mig somriure enfonsat. Llavors va mirar el fosc reflex del pare, que tocava una espatlla a la Kala del terra. Quiet, mentre el vent li esbullava els negres rínxols sempre escabellats, somreia sota el seu gran bigoti.

—Tot anirà bé —li va assegurar.

Després li va donar una empenteta per animar-la a seguir sola. La Kala, sense mirar enrere, va avançar pel camí lluminós que s'endinsava al cub. Al cap de pocs passos ja era davant de l'aula dels més petits.

La Domòtica li va preguntar:

—Nom?

—Kala.

—Repeteix: nom?

Va sospirar. Odiava aquells números que mai no entendria i que el pare mai no pronunciava quan la cridava.

—Repeteix: nom?

—Kala 76 90.

—Endavant, Kala 76 90.

La porta, de vidre gairebé negre, es va elevar. Davant seu s'estenia una fila de nens de la seva edat que esperaven que els guiessin cap als seus llocs. El sostre de l'aula s'alçava uns quatre metres sobre els seus caps adormits. Davant de la fila, hi suraven cadires blanques, agrupades en un desordre ordenat. El primer nen de la fila va seure en una de les cadires, la qual es va elevar fins a una altura concreta de l'aula. Llavors va seure el següent. La fila s'anava escurçant i la Kala es veia obligada a fer petits passos cap a les cadires voladores. L'estómac se li encon-

gia cada vegada més. I si s'asseia malament? I si escollia la cadira més alta?

Mentre s'esperava, recordava les paraules del pare abans de sortir de casa. L'ajudava a ficar els bracets en aquell uniforme blanc, nou i massa ajustat per al seu gust, mentre li repetia el de sempre: «No li expliquis a ningú que ets especial, Kala. Als altres nens no els agradarà gaire sentir-ho». Ella, també com sempre, li havia contestat amb la pregunta que ell mai no responia: «Per què, pare? Per què sóc especial? Digues». I ell, una vegada més, havia evitat donar-li explicacions: «Algún dia, filla, quan siguis gran, ho entendràs».

Va arribar-li el torn: li tocava escollir una cadira flotant, seure-hi i volar enlaire. Però es va quedar allà dreta, obstruint la cua, amb els peus clavats a terra. Va mirar enrere. Entre les mirades frunzides, just darrere seu, hi havia un nen pàl·lid d'ulls negres i grans i cabells esbullats. Anava vestit de blanc, com ella, com tots, però la Kala de seguida va comprovar que no era un més.

—Pssst —la va avisar ell—, t'has d'enfilem a una cadira.

—És que no ho veig clar.

—Si no t'hi enfiles ens arrestaran.

—I si em toca a la part més alta?

Mentre tots la miraven esbufegant, el nen va abaixar la veu.

—Sí, ja t'entenc. Fa vertigen. I aquests beneits de per aquí encara creuen els dits perquè els toqui a dalt de tot!

Ella va somriure amb timidesa.

—Em dic Kala. —I li va allargar la mà dreta.

—Beo.

Com que ell no li va encaixar la mà, la Kala va dirigir la mirada cap al costat dret del nen, a l'altura del maluc, va anar pujant fins a les espatlles i va exclamar:

—No tens braç! —I es va tapar la boca amb una mà.

La resta dels nens de la fila s'hi van acostar, tots api-nyats. Se'l miraven amb uns ulls com taronges, també es tapaven la boca... Alguns fins i tot se'n van començar a burlar i les rialles es van estendre per l'aula. Llavors, la Kala va mirar enlaire i es va adonar que els alumnes que ja estaven asseguts a diferents altures també miraven en Beo, atentament, amb els ulls clavats. Mentrestant, ell va abaixar la vista. I tot per culpa seva; era una llenguda!

De sobte, una veu metàl·lica va silenciar les veus i les rialles infantils.

—Són les zero vuit cinc vuit. Queden dos minuts per a l'inici de la sessió de treball d'avui. Tots els que no ocupin posicions en aquest marge de temps seran arrestats en un termini màxim de deu minuts i reclosos a casa seva fins a nova ordre. S'inicia el compte enrere: cent vint, cent dinou, cent divuit...

La Kala va córrer cap a la cadira més propera. Blanca. Freda. Flotant. Hi va seure i va ascendir en silenci fins a aquell punt del qual ja no es podia escapar. A terra, va veure com s'empetitia de mica en mica el reflex dels preciosos ulls d'en Beo.

A l'hora del pati la Kala va sortir a la terrassa de l'Escola. La llum de mig matí, que travessava l'Esfera i un parell de petits núvols alts, la va enlluernar. Quan finalment va recuperar la visió i va poder obrir els ulls, va veure davant seu un pati enorme, rectangular, blanc i llis, gairebé brillant. Tenia mitja hora per trobar aquell tal Beo i demanar-li disculpes per tenir la llengua tan llarga. Si hagués pogut tornar enrere, sens dubte hauria buscat una altra manera de mostrar la seva sorpresa davant del nen. Però

no podia. Era massa tard i ara ell ja no li parlaria mai més, mai més de la vida. No obstant això, ho havia de provar; el pare sempre li deia que una disculpa a temps valia més que una serenata nocturna massa tard. Ella no tenia ni idea de què era una serenata, i tenia la sensació que devia ser una d'aquelles paraules antigues que el Poder havia esborrat del llistat per falta d'ús.

Una petita Kala capcota va escanejar el pati del terrat, on ja s'havien format petits grups de nens de diferents edats. De seguida va localitzar la silueta d'en Beo, asseguda a contrallum amb l'esquena repenjada a la barana de vidre. S'hi va acostar i, tot i que ell no la mirava, va provar sort amb una frase amistosa:

—No deies que tenies vertigen?

—Molt. Intento superar-lo. De moment d'esquena.

—Escolta... que... Em perdones? —La Kala va seure al seu costat—. M'ha sortit sense voler, se m'ha escapat. M'és igual que et falti un braç.

—Pensa el que vulguis. No necessito un altre braç. Ja en tinc un. Ho veus?

—I els metges no te'n podrien posar un altre?

—T'he dit que no! No el necessito! —En Beo es va girar cap a l'altra banda—. No és problema teu, d'acord?

La Kala va buscar ràpidament alguna frase que pogués cridar l'atenció del nen, alguna cosa que li fes entendre que a ella no li molestava que ell fos diferent. Volia ser la seva amiga. Si no, de qui ho seria? I la va trobar.

—El meu pare m'ha dit que no li digui a ningú que sóc especial —li va dir.

—I per què m'ho dius? Et renyarà.

—No ho sé. Perquè no estiguis enfadat amb mi.

—I per què? Per què ets especial? —En Beo seguia donant-li l'esquena.

—No ho sé. M'ho dirà quan sigui gran.

Llavors en Beo es va girar, amb un ull tancat per la llum i l'altre obert, i amb el dubte que se li formava als llavis.

—No saps per què ets especial, però és el primer que m'expliques. Ets una mica rara, no?

—Pot ser.

—Jo també.

No van parlar més durant una bona estona. Llavors un Mussol va travessar el cel cap a l'Esfera, batent les enormes ales metàl·liques. La Kala va elevar un dit cap a la figura humana voladora, vestida d'un marró jaspiat.

—Creus que podria ser una noia?

—Per què?

—M'agradaria ser ella.

En Beo va esperar uns segons a respondre.

—Jo no ho voldria pas ser, de Mussol —va assegurar, arronsant les espatlles.

—No?

—No.

—Ah. Jo només ho deia per les ales.

—D'acord.

La Domòtica els va convocar a l'aula. En Beo es va aixecar i li va oferir la mà a la Kala per ajudar-la a incorporar-se. Ja aleshores era un braç fort. Sens dubte valia per dos. Van caminar junts, l'un al costat de l'altre, fins a la porta.